

Nový svet

Píše sa rok 3012, celý svet sa zmenil. Väčšina prostredia je zahltená rôznymi plynmi. Zem je neskutočne znečistená a už niekoľko storočí prežíva na hranici úplného zničenia. Kométy a meteory oblietajú kúsok od materskej planéty, no niektoré dopadli až na Zem. Na jej obranu sa vyvinuli rôzne zbrane, ktoré ľudstvu mnohokrát pomohli, ale zároveň prispeli k zničeniu veľkej časti planéty. Ľudia nie sú dokonalí ani v súčasnosti. Nové technológie vyrába priekopnícka firma Mechspace. Šéfuje tam Velstil Kronos, ktorý sa týmto pokrokom dostal do svetového parlamentu, a tak môže lusknutím prsta zmeniť dianie vo svete. Paradoxom je, že spoločnosť Mechspace robí svet ešte horším. Svojimi reklamami prehľbuje medziplanetárny rasizmus, šíri nepravdivé informácie a čo je najhoršie, ničí životné prostredie. Všetky firmy vo vesmíre akceptujú jeho politiku, lebo má najväčšie tržby na svete. Ale načo sa rozčuľovať, veď v doposiaľ známej histórii vždy zvíťazila ľudská potreba byť mocným a bohatým.

Vráťme sa ku mne, volám sa Skar a žijem v meste Gefrot so svoju rodinou. Bývame v malom byte uprostred centra. Chodím do školy vo virtuálnej realite. Nepoznám osobne nikoho z mojej triedy, len môjho najlepšieho priateľa. Je ráno ako každé iné, pred chvíľou som sa zobudil a naraňkoval. Z každodenného stereotypu ma náhle vytrhol strašný rachot. Moja mama sa išla pozrieť čo to bolo, zrazu zbledla a skamenela, vyzerala ako vápnik. Z jej výrazu som vytušil, že je zle.

Náhle skríkla: „Bomba! Kryt! Vesmírne lode!“

Pochopil som a rýchlo som aktivoval ochranné kryty na byt.

Odrazu opäť zvraskla: „Zapni televíziu! Rýchlo!“

V strese som nevedel, ako sa volám, nie to ešte spomenúť si, ako sa zapína televízia. Našťastie som stlačil prvé tlačidlo a bolo správne.

„Vojna...“ ozvalo sa z televízie.

Vtedy som stuhol a moje emócie boli pripravené explodovať. Stalo sa to najhoršie. Hviezdna sústava Orinu nám vyhlásila vojnu a chcela znovu získať sústavu Katfionu k obžive. Na Katfione sa nachádzajú hlavne strategicky dôležité nerastné suroviny a úrodná pôda. Vo vesmíre sú nepokoje bežným javom, ale určite nie až v takom veľkom rozsahu.

Naše sústavy sa hádali pri debatách, vyhrážala sa jedna druhej, ale doposiaľ zostalo len pri silných rečiach.

V tú chvíľu som mal pocit, že ak by ma niekto našťval, tak ho roztrhám na kusy. Strach a hrozné predstavy mi behali mozgom ako splašené. Z hrôzostrašných myšlienok ma prebralo až búchanie na dvere. Bola to polícia, ktorá nás mala evakuovať do vojnových stredísk. Všetko prebehlo veľmi rýchlo. Nasadli sme do obrovského obrneného autobusu a zobrali sme si len najnutnejšie veci. Cestou som premýšľal, ako to bude vyzerat' vo vojnovom stredisku. Predstavoval som si krásne izby, najmodernejšie vesmírne lode a milých ľudí, ktorí budú ochotní pomôcť. Vyrušilo ma až prihlasné skríknutie do ucha od mojej sestry: „Vstávaj, sme na mieste!“

Pred vstupom do vojnového strediska nás rozdelili. Cieľom bolo vybrať bojaschopných jedincov, medzi nimi som bol aj ja. Dostal som miesto v tíme z názvom 24AC5. Policajt ma viedol dlhou chodbou, aby mi ukázal izbu, ktorá sa stane mojím útočiskom v najbližšom neurčitom období. Keď sa otvorili dvere, nechápal som. Pri pohľade na moju izbu sa mi zastavil dych. Niečo tak neútulné a hrozne vyzerajúce som dlho nevidel. Povedali mi, vraj ku mne pridelia ešte jedného človeka.

Keď som prišiel do izby a vykladal si oblečenie do šuplíkov, moje sústredenie prerušil arogantný hlas: „To ty si ten, čo je v tíme 24AC5?“

Neisto som sa otočil a doslova mi padla sánka. Pozeral som na ňu asi minútu, no potom zo mňa vyšlo roztraseným hlasom: „Áno.“

„Tak tým pádom sme spolu. Som tvoja spolupracovníčka, ale asi bude lepšie, keď budem väčšinu vecí robiť ja, aby tu niečo nevybuchlo,“ pokračovala rovnako arogantným a posmešným tónom hlasu.

Mal som pocit, že sa moje telo premenilo na huspeninu a za okamih sa rozpustím. Na prvom tréningu som zistil, že sa volá Mef, oficiálne Mefília Grenzeriová. Nespustil som z nej oči. Po pár dňoch tvrdého tréningu, si nás dal zavolať Velistil Kronos. Len mňa a Mef. Netušili sme prečo, neporušili sme žiadne pravidlá. Za pár dní sme zvládli záučanie do pozície hlavných bojovníkov, určených na zničenie lodi Orin. Tvrdó sme makali a dokonca sa z nás stali priatelia.

Nakoniec sme za ním prišli, otvorili sa dvere a Kronos nás s radosťou privítal: „Máte vynikajúce výsledky z tréningov! Som rád, že ste sa u mňa zastavili. Chcel by som vám

udelit' hlavné miesta na misiu - Zničenie Orinu. Ak misiu úspešne dokončíte, ručím vám za to, že sa z vás stanú milionári!“ Táto vízia mi mozog tak zatemnila, že som zabudol aj na Mef.

Misia spočívala v tom, že sme mali zničiť hlavnú loď Orinu pomocou odpojenia káblu v hlavnom počítači lode. Prišiel ten súdny deň. Po rýchlej kontrole, či všetko funguje, sme nastúpili do lode a prešli do portálu, ktorý nás premiestnil k lodi Orin. Bola majestátna. Vydali sme sa popri západnom krídle do medzilodného skladu. Šli sme veľmi opatrne. Najskôr sme prešli okolo centra skladu, až sa nám s trochou šťastia podarilo preklázať ku dverám strojovne. Mef ich odpojila z elektriny a ľahučko otvorila. Už na tréningoch som si všimol, že je v tom výborná. Už-už som šiel odpojiť kábel hlavného počítača, ale zastavil som sa.

„Mef, ľudia zomierajú neustále. Aká je šanca, že sa odtiaľto dostaneme živí?“

„Máš prav...“ Mef sa zasekla v polovici vety, pretože ju prerušilo zvláštne iskrenie z jedného ovládajúceho panelu.

Vyzeralo to, akoby ho niekto zámerne porušil zvonku. Šiel som sa na to pozrieť. Miestnosťou sa začal ozývať alarm, ktorý signalizoval sebadeštrukciu. Nepriateľská posádka opustila loď. Museli o nás vedieť. Niektorý nás zradil. Uvedomil som si, že iskry, ktoré osvetľovali celú miestnosť, nebudú naším jediným problémom. Loď, ktorá mala každú chvíľu explodovať, to mala namierené priamo na materskú planétu Zem.

V tej chvíli sa všetko zastavilo. Pred očami som videl len mihajúce sa svetlá a uvedomil som si, čo sa deje. Niektorý ma odpojil práve vtedy, keď to začínalo byť najlepšie! Pomaly som otvoril oči a zbadal som pred sebou mamu. Najskôr rozmazane, potom už úplne jasne. Som späť v realite.

„Samo, musíš tu neustále vylihovat'?! Nehraj to už toľko! Prišiel za tebou kamarát. Choďte sa spolu trochu vyvetrať,“ povedala mama mierne nahnevaným hlasom.

„To je už toľko hodín?“ pozrel som rýchlo na hodinky, ktoré ukazovali čas 17:00, deň štvrtok, rok 2060, „ach, už idem, len si tú hru uloží. Je fakt dosť dobrá.“

„Čo to je za výbornú hru, keď sa od nej nevieš pohnúť?“ zaujímala sa mama.

„Nový svet,“ odpovedal som a pomaly som sa poberal von.